

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1918.

Leto XIX.

Pred nevihto.

Svinčeni oblaki
nad zemljo vise;
v daljavi nevihta
razsaja:

za bliskom se blisk
na nebu temotnem
poraja ...

Grmi ...

In votlo bobnenje
čez polje buči,
da tresē se zemlja,
trepeče žival,
šaj bliža nevihte
grozeči se val. —

In veter šumi,
čez njive besni
in tuli in piše,
zaganja se v hiše,
da joče se deca

in križa se mati,
vzdihuje ženica,
robanti možak ...

Vse bliže in bliže
nevihta prihaja,
da groza človeka
pred smrtjo navdaja.

In v našem življenju
nevihta grozi,
zagrinjajo dušo
nam težke skrbi.

A kdor je možak,
v duševnih viharjih
nikdar ne medli,
v trpljenju pogumen
ostane junak,
sočutja ne prosi
in srčno živi.

Nedin Sterad.

